

Έκτορας Ιωάννου

*Αυτό το σ' αγαπώ
δεν είναι ψέμα*

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΖΗΤΗ

Εξώφυλλο: Λιμάνι Ρεθύμνου, του φωτογράφου Θεόφιλου Παπαδόπουλου
(www.flickr.com/photos/theo_reth).

Ευχαριστούμε πάρα πολύ τους Χαϊνήδες που μας παραχώρησαν την άδεια
για να χρησιμοποιήσουμε τους στίχους από τον «Ακροβάτη».

*Το μυθιστόρημα γράφτηκε το 2010 από το συγγραφέα και οποιαδήποτε ομοιότητα με πρό-
σωπα, καταστάσεις και γεγονότα είναι τυχαία και δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα
(α.σ.π. 6024/9-12-2010).*

ISBN 978-960-456-395-1

© Copyright 2013, Εκδόσεις ΖΗΤΗ, Έκτορας Ιωάννου

---

*Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του ελληνικού νόμου (Ν.2121/1993
όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύε-
ται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση
και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδή-
ποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.*

Φωτοστοιχειοθεσία

Εκτύπωση

Βιβλιοδεσία

Π. ΖΗΤΗ & Σια ΟΕ

18ο χλμ Θεσ/νίκης-Περαίας

Τ.Θ. 4171 • Περαία Θεσσαλονίκης • Τ.Κ. 570 19

Τηλ.: 2392.072.222 - Fax: 2392.072.229 • e-mail: info@ziti.gr

www.ziti.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ - ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ:

Αρμενοπούλου 27, 546 35 Θεσσαλονίκη

Τηλ.: 2310.203.720, Fax: 2310.211.305 • e-mail: sales@ziti.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ - ΠΩΛΗΣΗ ΛΙΑΝΙΚΗ-ΧΟΝΔΡΙΚΗ:

Χαριλάου Τρικούπη 22, 106 79 Αθήνα

Τηλ.-Fax: 210.3816.650 • e-mail: athina@ziti.gr

ΣΤΟΑ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ - ΕΝΩΣΗ ΕΚΔΟΤΩΝ ΒΙΒΛΙΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ:

Πεσμαζόγλου 5, 105 64 Αθήνα • Τηλ.-Fax: 210.3211.097

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ: www.ziti.gr

Τα δάκρυα που στέρεψαν τα μάτια μου,
πηγή που μοιάζει πάντα σφραγισμένη,
θυμίζουν το παιδί που τότε ξέχασα,
χαμένο μες το πέλαγος του πόνου.

Ελπίδα πάλι ένιωσα στο βλέμμα σου,
κρυμμένος στη ζεστή την αγκαλιά σου,
ζητώντας μια ανάσταση του τίποτε,
σαν άγαλμα η καρδιά μου πετρωμένη.

Μ' οδήγησες σε μέρη που φοβόμουνα,
το φως μέσα στη νύχτα η θαλπωρή σου,
ΑΥΤΟ ΤΟ Σ' ΑΓΑΠΩ που τόσο ήθελα,
ψηλά, σε γκριζα σύννεφα μου κρύβεις.

Ευχή μου τελευταία στα ουράνια,
βαραίνει τα φτερά μου η απορία,
το ρόδο σου στο χώμα μου αν έζησε
κι οι άγγελοι μου λεν... ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΨΕΜΑ...

1

...Για ιδέστε που 'χει το ερημοπούλι αίμα στο φτερό,
Πετά κι άσ' το βρε θανάτου βόλι, κόντρα στον καιρό,
Με τον καιρό να 'ναι κόντρα, έχει τιμή σαν πετάς,
Να μένεις μόνος, να μένεις μόνος.

Για ιδέστε όλοι, δέστε και μένα άλλο δε ζητώ,
Που 'χω στους ώμους φτερά σπασμένα και ακροβατώ,
Μύρισε κάτω η μέρα κι ακόμη εσύ να φανείς,
Μην κλαις πουλί μου, μην κλαις πουλί μου.

– Ρε μαμά, άλλαξε σταθμό... τι είναι αυτή η μουσική που ακούμε; Γιατί δεν άφησες τον άλλο σταθμό που έπαιζε Λέιντι Γκάγκα;

– Περίμενε να τελειώσει αυτό το κομμάτι και θα το αλλάξω και πάλι.

– Έλα ρε μαμά... άλλαξέ το σου λέω.

– Ορίστε... τελείωσε, βάλε τώρα όποιο σταθμό θέλεις εσύ. Δώσ' μου μισό λεπτό, να σηκώσω το τηλέφωνό μου που χτυπάει. Ο μπαμπάς πρέπει να είναι.

– Έλα Νηρέα, τι κάνεις;

– Θ' αργήσω λίγο να επιστρέψω από τη δουλειά. Έτυχε μια ξαφνική σύσκεψη και θα μας πάρει ώρα. Μη με περιμένετε για φαγητό.

– Μη ανησυχείς. Θα φάμε και θα πάρω την Αθηνά να πάμε μια βόλτα έξω να περπατήσουμε.

- Φιλιά στη μικρή... σ' αγαπώ.
- Κι εγώ σ' αγαπώ... φιλιά.
- Μαμά, ποιος ήταν;
- Ο μπαμπάς. Θ' αργήσει να επιστρέψει. Θες να φάμε και να πάμε μια βόλτα οι δυο μας έξω;
- Ναι! Τέλεια! Μαμά, τι έπαθες; Γιατί δάκρυσες;
- Τίποτε αγάπη μου δεν έπαθα. Κάτι μπήκε στο μάτι μου.
- Αυτή η μουσική που άκουγες προηγουμένως, τι ήταν;
- Οι Χαϊνήδες ήταν.
- Οι ποιοι; Τι όνομα είναι αυτό;
- Τι να σου λέω τώρα; Ένα συγκρότημα από την Κρήτη, που ακούγαμε τα τραγούδια του. Εμφανίστηκαν πρώτη φορά λίγα χρόνια πριν βρεθώ φοιτήτρια στο Ρέθυμνο.
- Μαμά, δεν μου έχεις πει ποτέ για τότε που ήσουν φοιτήτρια. Πότε ήταν αυτό;
- Το 1994 ήταν κορίτσι μου. Πριν 17 χρόνια.
- Εκεί γνώρισες τον μπαμπά;
- Ναι... αλλά γίναμε ζευγάρι όταν ήμουν στη Θεσσαλονίκη. Είχα τελειώσει τη σχολή μου, ένα χρόνο προτού αρχίσει η σχέση μας, το 1998.
- Πώς ήταν τότε τα πράγματα;
- Πώς ήταν... πάντως σίγουρα όχι όπως είναι τώρα. Να, ακόμα και κινητά δεν υπήρχαν τότε. Είχαν πρωτοβγεί και ήταν πανάκριβα, δεν μπορούσε να τα έχει ο καθένας, όπως τώρα. Ούτε mp3 υπήρχαν για ν' ακούς μουσική. Εγώ ας πούμε, αυτό το κομμάτι των Χαϊνηδων, τον Ακροβάτη, το άκουσα για πρώτη φορά από ένα γουόκμαν, που έπαιζε μια κασέτα.
- Δεν υπήρχαν κινητά; Κι αν ήσουν έξω και ήθελες να μιλήσεις με κάποιον, τι έκανες;
- Δεν υπήρχε η ανάγκη να είμαστε συνέχεια μ' ένα τηλέφωνο στο χέρι. Μιλούσαμε και από το τηλέφωνο του περιπτε-

ρου, από έναν τηλεφωνικό θάλαμο με τηλεκάρτα, στέλναμε και γράμματα.

– Γράμματα; Δεν μ' αρέσει η εποχή εκείνη μαμά. Τώρα στέλνεις ένα μήνυμα με το κινητό ή ένα μέιλ και λες αμέσως αυτό που θέλεις. Δεν περιμένεις να το παραδώσει ο ταχυδρόμος. Καλύτερα δεν είναι έτσι;

– Καλύτερα; Ίσως και να είναι καλύτερα... ίσως αν ήταν και τότε έτσι, όλα να ήταν αλλιώς κοριτσάκι μου... όλα θα ήταν αλλιώς.

4

Οι ώρες στη δουλειά κύλησαν πιο εύκολα την επομένη, αφού πλέον ήταν ξεκούραστος. Η χειρωνακτική εργασία ήταν κατά κάποιον τρόπο κάτι που έμοιαζε με αντίδοτο στην ένταση που ένιωθε συχνά να συσσωρεύεται μέσα του και να μεταφέρεται σε κάθε μυ του σώματός του, ζητώντας εκτόνωση.

Το απόγευμα, κοντά στο τέλος της δουλειάς του, τον περίμενε μια ευχάριστη έκπληξη, ενώ ετοιμαζόταν να φύγει απ' το γαπί. Καθώς βάδιζε με σκυμμένο το κεφάλι, ένα έντονο και επίμονο κορνάρισμα, του τράβηξε την προσοχή. Πριν δει καν ποιος κορνάριζε, ήταν σχεδόν σίγουρος ότι επρόκειτο για τον Δημήτρη, που είχε έρθει με το μηχανάκι για να πάρει τον φίλο του απ' τη δουλειά.

– Έλα... τι με κοιτάς; Ανέβα πάνω να σε πάω σπίτι σου, του είπε κι αυτός καβάλησε το πίσω μέρος, ενώ ο Δημήτρης ξεκίνησε άμεσα, δείχνοντας να έχει χαρούμενη διάθεση.

– Πάμε να μαγειρέψω και μετά να σε κεράσω έξω κανένα ποτάκι;

– Μέσα, απάντησε εκείνος και λίγο μετά παρκάριζαν το μηχανάκι, κάτω από το σπίτι του Αλέξη.

Έπειτα απ' το φαγητό, άρχισαν να σχεδιάζουν πού θα περάσουν το βράδυ τους. Φυσικά τα μέρη που μπορούσαν να πάνε ήταν συγκεκριμένα, γιατί οι επιλογές σε μια μικρή επαρχιακή πόλη ούτως ή άλλως είναι περιορισμένες, αυτή όμως η επαλαμβανόμενη αναζήτηση τους κέντριζε το ενδιαφέρον, προ-

κειμένου ν' αποφύγουν τη ρουτίνα που μπορεί να προξενήσει η συνεχής επανάληψη.

Ξεκίνησαν για το CINEMA, στο οποίο έμειναν ελάχιστα, γιατί ο Αλέξης είχε κυριευθεί από μια έντονη νευρική κατάσταση που δεν τον άφηνε να σταθεί σ' ένα μέρος. Πρότεινε να φύγουν αμέσως και να πάνε στο ΜΗΛΟ. Δεν μπορούσε να εξηγήσει τον λόγο, αλλά κάτι τον έλκυε σαν μαγνήτης, για να βρεθεί εκεί, το συντομότερο δυνατό.

Πράγματι, σε λιγότερο από ένα πεντάλεπτο περνούσαν την είσοδο του μπαρ, που ασφυκτιούσε από κόσμο. Οι δυο φίλοι κινήθηκαν προς τον χώρο που βρισκόταν στα δεξιά κι εκεί είδαν τρία παιδιά από τη σχολή τους: τον Μίλτο, τον Τάσο και τον Γιάννη, οι οποίοι ανήκαν στην «αντίπερα όχθη» της παρέας τους.

Απλά τους χαιρέτησαν και πήγαν να καθίσουν οι δυο τους πιο πέρα. Έτσι κι αλλιώς, οι τρεις συγκεκριμένοι τούς ήταν ιδιαίτερα αντιπαθείς, όπως ήταν και οι ίδιοι για εκείνους. Ο Αλέξης, όμως, είχε ιδιαίτερους λόγους για να μη θέλει ν' αντικρίζει μπροστά του ιδιαίτερα τον έναν από τους τρεις... τον Μίλτο.

Ακόμα δεν είχε καταφέρει να εξηγήσει το πόσο άγαρμπα είχε ριχτεί σε δύο πρώην κοπέλες του. Ήταν ένας άνθρωπος με πολύ μεγάλη ιδέα για τον εαυτό του και θεωρούσε σχεδόν δεδομένο το ότι, με το που θα φλερτάριζε κάποια, εκείνη θα ενέδιδε αμέσως στις προτάσεις του.

Συνήθως αυτή του η έπαρση τον οδηγούσε σε μεγαλοπρεπέστατες απορρίψεις, όμως εκείνος δεν φαινόταν να πτοείται με τίποτε. Μάλιστα, οι γυναίκες της παρέας είχαν καταλήξει στο συμπέρασμα ότι πρέπει να είχε κάποιο προσωπικό πρόβλημα με τον Αλέξη, γι' αυτό και «ρίχνονταν» στις πρώην του.

Οι δυο φίλοι πήραν τα ποτά τους και κάθισαν με τις πλάτες τους στραμμένες προς τον τοίχο, έχοντας αντίκρυ τους, τους άλλους τρεις.

– Μα δεν είναι τόσο μαλάκας ο Μίλτος; Δες πώς σε κοιτάζει, είπε ο Δημήτρης στον Αλέξη, που κρατούσε το βλέμμα του παγωμένο, δίχως να το ξεκολλάει απ' την παρέα των τριών.

– Σιγά μην ασχοληθώ μαζί του. Ένας βλάκας είναι, που νομίζει ότι είμαστε όπως τα σκυλάκια, που κατουράνε το ένα την περιοχή του άλλου. Δεν τους ξέρεις τι χέστες είναι; Δεν τους γουστάρουμε και δεν μας γουστάρουν, αλλά δεν τολμάνε να μας πούνε και κάτι. Άσ' τους, είναι τόσο δειλοί, απάντησε, όμως με την άκρη του ματιού του διέκρινε δίπλα στον Μίλτο να στέκονται δυο κοπέλες, που αμέσως θυμήθηκε ποιες ήταν.

Οι κοπέλες με τις οποίες είχε συγκρουστεί το προηγούμενο απόγευμα, επιστρέφοντας από τη δουλειά του, η μία εκ των οποίων ήταν εκείνη η όμορφη πρωτοετής, για την οποία είχε μιλήσει ο Παναγιώτης λίγες μέρες πριν.

Ξάφνου, χωρίς ν' αντιλαμβάνεται το γιατί, αποφάσισε να χρησιμοποιήσει την παρέα των τριών, κάνοντας νόημα στον Δημήτρη να τον ακολουθήσει.

– Έλα μαζί μου.

– Τι θες...

– Ρε έλα που σου λέω και θα δεις, είπε τραβώντας τον σχεδόν από το χέρι, στο σημείο που βρίσκονταν εκείνοι.

Ο Μίλτος είχε αρχίσει να εξαπολύει τις επιθέσεις του προς τη μία κοπέλα, την πιο μικροκαμωμένη, ενώ δίπλα της η άλλη έδειχνε να βαριέται αφόρητα.

«Δεν είναι άσχημη ιδέα να τη γνωρίσω».

Πλησίασε τον Μίλτο μ' ένα συνωμοτικό ύφος, προτείνοντάς του να του συστήσει τη φίλη τής «δικιάς» του, λέγοντάς του ότι θα την απασχολούσε, για να μπορέσει κι αυτός να συνεχίσει απερίσπαστος το έργο του.

Ο Μίλτος φάνηκε να ενθουσιάζεται με την ιδέα κι αμέσως τον οδήγησε δίπλα στις δύο κοπέλες.

– Από εδώ ο φίλος μου ο Αλέξης... κι από εδώ η Άννα, είπε δείχνοντάς του την ψηλή ξανθιά κοπέλα.

– Κι εγώ είμαι η Εύα, πετάχτηκε η φίλη της από δίπλα.

– Χάρηκα... μονάχα μαζέψτε τα ποτήρια σας, μην τυχόν και σας τα ρίξω κι αυτά γιατί είμαι λίγο αδέξιος, είπε ο Αλέξης.

Τα δυο κορίτσια κοιτάχτηκαν προς στιγμή σαστισμένα, προσπαθώντας να συνειδητοποιήσουν τι ακριβώς εννοούσε, όμως σχεδόν ταυτόχρονα θυμήθηκαν το συμβάν του προηγούμενου απογεύματος κι αμέσως ξέσπασαν σε γέλια.

– Α εσύ ήσουν χθες, είπε η Εύα. Δεν σε γνώρισα εύκολα, γιατί ήσουν και με τα ρούχα της δουλειάς και αξύριστος, ενώ σήμερα δείχνεις άλλος άνθρωπος.

– Ε ναι. Πάντως ελπίζω να με συγχωρέσατε, αλλά ήμουν πολύ κουρασμένος, τους απάντησε, προσπαθώντας να σπάσει τον πάγο μαζί τους κι άρχισε ν' αναζητά θέμα συζήτησης με την Άννα, όμως...

Όμως, φάνηκε να μην υπάρχει κάποια δυνατότητα προσέγγισης με τη συγκεκριμένη, γιατί έδειχνε φοβερά φιλάρεσκη και σνομπ, απαντώντας σχεδόν μονολεκτικά σε κάθε ερώτησή του.

Πάντως, προς μεγάλη του έκπληξη, η Εύα ήταν εκείνη που άρχισε να του μιλάει, ενώ η Άννα συνέχιζε απλά να στέκεται δίπλα του, κοιτάζοντάς τον μ' ένα ύφος απόλυτα υποτιμητικό.

Ο Αλέξης δεν άργησε να διαπιστώσει τη διάθεσή της κι έτσι συζητούσε διακριτικά με την Εύα, ενώ κάθε φορά που πλησίαζε ο Μίλτος παραμέριζε, για να μη δώσει την εντύπωση ότι πήγε εκεί για να του κάνει «χαλάστρα».

Ο Δημήτρης, παρατηρώντας απ' έξω την όλη κατάσταση, διέκρινε το ενδιαφέρον της Εύας για τον φίλο του κι αποφάσισε κι αυτός να συμμετάσχει στην κουβέντα, για ν' αποφευχθεί το μπάχαλο που πήγαινε να δημιουργηθεί, μια και ο Μίλτος ήδη είχε κατσουφιάσει και ψιθύριζε κάτι στους άλλους δύο.

Μόλις ο Αλέξης το αντιλήφθηκε, έφυγε για την «μπάρα» για να πάρει ένα άλλο ποτό και στρέφοντας το βλέμμα του προς τα πίσω, διέκρινε τον Μίλτο που είχε ξεκινήσει τις χειρονομίες προς την Εύα.

«Τι κρίμα! Αυτή η κοπέλα, στα χέρια αυτού του άξεστου. Κρίμα!» σκέφτηκε, τη στιγμή όμως που έπαιρνε το ποτήρι στα χέρια του, ένιωσε μια έντονη ανάγκη να της μιλήσει ξανά. Το ήθελε πάρα πολύ κι όσο την έβλεπε να βρίσκεται δίπλα στον Μίλτο, το πρόσωπό του χλώμιαζε.

Τι ήταν αυτό που του συνέβαινε κι απλωνόταν τόσο ανεξέλεγκτα μέσα στην ψυχή του! Μα... μόλις πριν από λίγο τη γνώρισε κι ένα περίεργο φούντωμα έκανε την καρδιά του να χτυπάει σαν τρελή. Δεν μπορούσε να μείνει άλλο εκεί μέσα. Κάτι τον έπνιγε. Η κοπέλα αυτή είχε κάτι απίστευτα ελκυστικό πάνω της.

Τα καστανά της μάτια ήταν πανέμορφα και έδεναν αρμονικά με το πρόσωπό της, που έδειχνε να έχει σχεδόν βελουδίνη επιδερμίδα. Το πρόσωπό της ήταν αψεγάδιαστο και το χαμόγελό της ήταν κάτι που δεν μπορούσε να περιγραφεί, όταν τα κατάλευκα δόντια της ξεπρόβαλαν ανάμεσα από τα σαρκώδη χείλη της.

Αυτό όμως που τον αναστάτωσε περισσότερο ήταν ο τρόπος που του μιλούσε και τον κοίταζε. Η εικόνα της Εύας τον κυρίευε όλο και περισσότερο και για μια φορά ακόμα ένιωσε την τάση φυγής να τον καταπιέζει. Έπρεπε να «το σκάσει» από εκεί μέσα το συντομότερο δυνατό, μήπως και κατάφερνε να ηρεμήσει τη σκέψη του. Προσπαθούσε να αποδώσει την κατάρρευση της σκληράδας του και την άξαφνη ευαισθησία στην κούραση των ημερών και το ποτό που τον είχε χαλαρώσει.

«Δεν μπορεί να συμβαίνει σε μένα αυτό... όχι δεν μπορεί», συλλογίστηκε, ενώ με μια ενστικτώδη κίνηση σκούπισε με το χέρι του τον ιδρώτα, που άρχιζε να κυλά στο μέτωπό του.

Χαιρέτησε φευγαλέα την παρέα, λέγοντας στον Δημήτρη ότι ένιωσε μια ξαφνική αδιαθεσία και πετάχτηκε έξω σαν κυνηγημένος. Εκείνος χαμογέλασε απλά, έχοντας αντιληφθεί τι του συνέβαινε. Μάλιστα, όταν του πρότεινε να φύγουνε μαζί, δεν επέμεινε στην άρνησή του, γνωρίζοντας ότι θα προτιμούσε να μείνει μόνος. Η Εύα πάλι, μόλις συνειδητοποίησε την απουσία του, αμέσως ρώτησε τον Δημήτρη:

- Τι έγινε; Γιατί έφυγε έτσι ξαφνικά ο Αλέξης; Έπαθε κάτι;
- Όχι απλώς είναι πολύ κουρασμένος, της απάντησε.

Λίγο πιο πέρα, ο Μίλτος έπινε το ποτό του με απογοητευμένο ύφος, γιατί οι κινήσεις του δεν είχαν βρει ανταπόκριση. Μόλις δε άκουσε και την ερώτηση της Εύας, αγρίεψε το βλέμμα του και της έδωσε τη δική του εκδοχή:

– Μη ρωτάς, ο άνθρωπος δεν είναι στα καλά του έτσι κι αλλιώς. Κανείς δεν τον καταλαβαίνει.

Ο Αλέξης, ωστόσο, βρισκόταν στον δρόμο και δεν μπορούσε να βρει ησυχία. Κάθε του προσπάθεια να ηρεμήσει τον εαυτό του και να βάλει σε μια τάξη τις σκέψεις του έμοιαζε μάταιη.

Συνέχεια στριφογύριζε στο μυαλό του η μορφή της Εύας και το υπέροχο χαμόγελό της. Ένιωσε ξάφνου να γεμίζει η ψυχή του με φως, μια λάμψη εκτυφλωτική, που δεν είχε δει άλλη φορά στη ζωή του. Πάνω απ' όλα όμως, αυτό που του προκαλούσε ετούτη την απρόσμενη ταραχή ήταν η σιγουριά του ότι θα μπορούσε να ταιριάξει μ' αυτή την κοπέλα.

Έμοιαζε με αυτό που έψαχνε η σκέψη του όλο αυτό το διάστημα που τριγύριζε ανήσυχος. Αυτή μονάχα θα μπορούσε να του προσφέρει την ηρεμία και τη γαλήνη που επιθυμούσε από παιδί... για να ξεχάσει. Να σβήσει απ' την ψυχή του τον πόνο που είχε νιώσει και δεν του επέτρεπε να είναι χαλαρός με τους ανθρώπους, όντας συνεχώς σε μια μόνιμη επιφυλακή, που δεν τον άφηνε καν να απολαύσει τον βραδινό του ύπνο έστω για μια φορά.

Πόσο ήθελε να κλείσει ένα βράδυ τα μάτια του και να κοιμηθεί ήρεμος μέσα σε μια ζεστή αγκαλιά, που θα τον προστάτευε με τη θαλπωρή της και να τα ξανάνοιγε το ξημέρωμα, με την ανατολή του ήλιου κι όχι στη μέση της νύχτας, άλλοτε στις δύο ή και λίγο αργότερα, όταν επέστρεφε ξανά και ξανά μέσα του εκείνος ο εφιάλτης που τον κυνηγούσε διαρκώς.

Ήθελε να γυρίσει πίσω και να της μιλήσει κι άλλο. Ήξερε ότι μπορούσε να το κάνει, γιατί φαινόταν ότι είχανε πολλά να πούνε οι δυο τους. Δεν έπρεπε όμως. Αυτή ήταν με τον Μίλτο.

«Άραγε μετά από λίγη ώρα θα βρίσκεται στο σπίτι του; Μακάρι να μη γίνει κάτι τέτοιο... όχι να μη γίνει», έλεγε συνεχώς από μέσα του, όμως αστραπιαία πέρασε από μπροστά του μία εικόνα που δεν μπόρεσε να την εξηγήσει, αλλά τον αναστάτωσε απίστευτα. Είδε την Εύα ξαπλωμένη σ' ένα κρεβάτι, αγκαλιά με τον Δημήτρη, να φιλιούνται γυμνοί και να κάνουν έρωτα.

«Άρχισα να τρελαίνομαι μου φαίνεται. Καλύτερα να γυρίσω πίσω το συντομότερο δυνατό, μήπως και κοιμηθώ... έστω αυτό το λίγο, για να ηρεμήσω».

Η απελπισμένη αναζήτηση του καταφύγιού του, του μέρους που θα ένιωθε ασφάλεια, ήταν ο μόνιμος συλλογισμός που απασχολούσε το μυαλό του. Έμοιαζε με άνθρωπο που ήθελε να κρυφτεί από κάτι, όμως στην ουσία ήθελε να κρυφτεί από τον ίδιο του τον εαυτό. Ξημέρωνε 26 Οκτωβρίου... σε τέσσερις μέρες θα είχαμε 30.

Επιστρέφοντας ο Αλέξης στο σπίτι του, κατέβαλε φιλότιμες προσπάθειες για να κοιμηθεί, όμως γύρω στις τρεις πετάχτηκε έντρομος στο κρεβάτι του με κομμένη την ανάσα, βγάζοντας μια περίεργη κραυγή. Σηκώθηκε να πιει ένα ποτήρι νερό και κάθισε στον καναπέ.

Στο τραπέζακι που βρισκόταν μπροστά του, υπήρχε το μαύρο πακέτο με τα John Player Special. Δεν το σκέφτηκε καν. Έβγαλε ένα τσιγάρο και το άναψε, μήπως και κατάφερνε να χαλαρώσει. Τότε όμως, συνέβη κάτι που δεν το περίμενε. Η Εύα εμφανίστηκε μέσα στη σκέψη του κι αμέσως ξέχασε αυτό που τον απασχολούσε μέχρι εκείνη τη στιγμή. Και πάλι, όμως, πέρασε σαν άνεμος η εικόνα της με τον Δημήτρη.

Τι περίεργη αίσθηση! Λες και φυσούσε δυνατός αέρας κι έσπρωχνε μπροστά του τη σκηνή αυτή, η οποία κινούνταν παράλληλα με το φύσημα και χανόταν το ίδιο αστραπιαία, όπως ακριβώς εμφανίστηκε.

Παρ' όλα αυτά, το θετικό της αποψινής νύχτας ήταν ότι με το που ήρθε η Εύα στο μυαλό του, ένιωσε στο κορμί αυτή τη γλυκιά χαλάρωση στους μυς, που σε ειδοποιεί ότι πρέπει να κοιμηθείς. Όπως κι έγινε, χωρίς να σηκωθεί για να επιστρέψει στο κρεβάτι του. Φαντάστηκε ότι η Εύα τον είχε καλύψει με τα μικροκαμωμένα χέρια της κι έγειρε στον καναπέ για ν' αποκοιμηθεί.

Γύρω στις 8 το πρωί, ο ήχος του κουδουνιού τον ξύπνησε απότομα γιατί κάποιος χτυπούσε επίμονα. Πετάχτηκε απ' τον καναπέ κι έτρεξε ν' ανοίξει γεμάτος απορία, ποιος μπορεί να ήταν αυτός που τον ζητούσε τέτοια ώρα. Φυσικά και δεν ήταν άλλος από τον Δημήτρη.

– Τι έγινε ρε συ; Τέτοια ώρα, πού με θυμήθηκες;
 – Έλα, ξύπνα τεμπέλαρε. Φτιάξε κανένα καφέ να πιούμε και πάμε στη σχολή, είπε εκείνος, που έμοιαζε σαν να ήθελε να του φανερώσει κάτι.

Ο Αλέξης έφτιαξε δύο νες ζεστούς μέτριους και τους ακού-

μπησε στο τραπεζάκι, μαζί μ' ένα πιάτο κουλουράκια σπιτικά που του είχε στείλει η μητέρα του πριν από λίγες μέρες με κάποια άλλα τρόφιμα.

– Ρε συ γιατί έφυγες χθες, έτσι ξαφνικά; Μη μου πεις πάλι τις γνωστές σου μαλακίες με την κούραση, γιατί σε ξέρω καλά πια.

– Μα ήμουν πτώμα απ' τη δουλειά.

– Αλέξη; Άσ' τα αυτά που ξέρεις. Δε μου λες... μήπως ήταν κάποιο μέλος της παρέας και μάλιστα γένους θηλυκού που σου προξένησε όλη αυτή την κούραση; τον ρώτησε, χαμογελώντας σχεδόν συνωμοτικά.

– Τι εννοείς;

– Να σου πω. Μη μου κάνεις τον ανήξερο. Λέω εγώ τώρα, μήπως σου γυάλισε η μικρή που ήταν με τον Μίλτο; Σε πρόσεξα που την κοίταζες περίεργα. Πάντως αν θες τη γνώμη μου, έκανες μεγάλη χαζομάρα που έφυγες έτσι ξαφνικά. Έπρεπε να μείνεις και να της δείξεις το ενδιαφέρον σου.

Ο Αλέξης συνειδητοποίησε πως δεν μπορούσε να κρυφτεί από τον φίλο του, οπότε αποφάσισε να του μιλήσει ξεκάθαρα:

– Κοίτα να δεις. Όσο κι αν δεν γουστάρω τον Μίλτο, μαλάκας σαν αυτόν δε γίνομαι. Δεν είναι του χαρακτήρα μου να κάνω τέτοιες ιστορίες, χάρια που όλοι θα νόμιζαν ότι το κάνω για να τον εκδικηθώ.

– Σιγά τ' αυγά. Πρώτ' απ' όλα, εγώ ξεμονάχιασα τον Μίλτο για να ελέγξω τις προθέσεις του, που φυσικά ήταν οι συνηθισμένες: περίμενε ότι η κοπέλα θα του άνοιγε τα πόδια της τόσο απλά, αλλά πάλι πρέπει να την έφαγε την «πίτα» του.

– Τι σου είπε;

– Μου είπε ότι δεν έχει καιρό για χάσιμο με καμιά χαζογκόμενα, γιατί έτσι κι αλλιώς φεύγει σήμερα για την Πάτρα. Θα λείπει μερικές μέρες. Για να σε βγάλω επίσης απ' την απορία, εγώ

ο ίδιος συνόδευσα χθες τις κοπέλες στο σπίτι τους κι όχι ο Μίλτος. Μένουν μαζί και μάλιστα αρκετά κοντά σ' εμένα. Πέντε λεπτά δρόμος με τα πόδια είναι, ακριβώς κάτω από τη σχολή της Αστυνομίας.

Εκείνος ακούγοντάς τα λόγια του φίλου του, αναθάρρησε και πετάχτηκε πάνω όρθιος, αρχίζοντας να κινείται μέσα στον χώρο νευρικά. Στάθηκε μπροστά στον σάκο, χτυπώντας τον χαλαρά για μερικά δευτερόλεπτα, ενώ ο Δημήτρης τον παρατηρούσε πίνοντας τον καφέ του.

– Ε να σου πω... πρέπει να πάμε και στη σχολή. Πήγαινε να ετοιμαστείς. Πού ξέρεις; μπορεί να πετύχουμε εκεί και κάποια που σ' ενδιαφέρει... αλλά μάλλον εσύ θες να μείνεις εδώ, για να κοπανιέσαι με τον σάκο.

– Δώσε μου δύο κι έρχομαι, απάντησε, φεύγοντας σαν αστραπή προς την ντουλάπα του για να ντυθεί.

– Α και πού 'σαι Αλέξης; Κάτι μου λέει ότι θα πρέπει να κάνω και το ψυχικό μου, γιατί απ' ότι κατάλαβα αυτές οι δύο πάνε πακέτο και κάποιος θα πρέπει να κρατάει απασχολημένη την άλλη τη σπαστικιά, την Άννα. Πω-πω αδερφάκι μου, τι αχώνευτη γκόμενα είν' ετούτη. Καλά ρε πώς σου ήρθε να πας να της μιλήσεις;

– Μακάρι να 'ξερα. Απλά την είδα και πήγα να της μιλήσω, χωρίς να καταλάβω το γιατί. Αν δεν το είχα κάνει, τώρα θα ήμουνα ήσυχος... δεν νομίζεις; ρώτησε ο Αλέξης, ενώ τακτοποιούσε το πουκάμισο μέσα στο παντελόνι του και κοιτιόταν στον καθρέφτη, που ήταν προσαρμοσμένος στο εσωτερικό του ενός φύλλου της ντουλάπας.

– Έτσι είναι, μονάχα πρόσεχε πώς θα το χειριστείς, γιατί μπορεί αυτές να νομίζουν ότι σου αρέσει η Άννα. Βέβαια ούτως ή άλλως εσύ κάνεις το άσπρο μαύρο όποτε θέλεις... αλλά αυτές δεν το ξέρουν, είπε χαμογελώντας ο Δημήτρης.

Ο Αλέξης πήρε την τσάντα του και ξεκίνησαν για το πανεπιστήμιο. Η μέρα ήταν πολύ όμορφη κι έμοιαζε ιδανική για περπάτημα, οπότε θα πήγαιναν από την παραλία. Η θάλασσα ήταν λάδι στην κυριολεξία, έχοντας μια έντονη γαλάζια απόχρωση, ο ήλιος λαμπερός και ο καιρός θύμιζε περισσότερο άνοιξη παρά φθινόπωρο, όντας απόλυτα εναρμονισμένος και με τη διάθεσή του. Βάδιζε γρήγορα, ανυπομονώντας να φτάσουν στον χώρο των πανεπιστημίων, στα Περιβόλια, γιατί κάτι μέσα του τού έλεγε ότι θα έβλεπε ξανά την Εύα.

Με το που έφτασαν στη σχολή, μπήκαν αμέσως στην αίθουσα όπου θα παρακολουθούσαν το σεμινάριο ψυχολογίας που είχαν επιλέξει γι' αυτό το εξάμηνο. Ο Αλέξης, φυσικά, δεν είχε καμία διάθεση για παρακολούθηση τη συγκεκριμένη μέρα, όμως η παρουσία ήταν υποχρεωτική, οπότε κάθισαν με τον φίλο του στο τελευταίο θρανίο της αίθουσας, για να μη δώσει στόχο, αφού θα ήταν μόνιμα αφηρημένος.

Οι τρεις ώρες του σεμιναρίου τού φάνηκαν ατελείωτες, ενώ ο υπεύθυνος καθηγητής τούς ενημέρωνε για τις εργασίες που έπρεπε να συντάξουν, μέχρι το τέλος του εξαμήνου, σχετικά με τις μαθησιακές δυσκολίες των παιδιών. Το μυαλό του Αλέξη βέβαια πετούσε αλλού κι έπλαθε διάφορα σενάρια, που όλα είχαν να κάνουν με την Εύα.

Έπρεπε με κάθε τρόπο να απεμπλακεί από την παρεξήγηση που θα δημιουργείτο με την Άννα. Όσο περνούσε η ώρα, τόσο μπερδευόταν με τις σκέψεις του και την κατάσταση που είχε δυσκολέψει ο ίδιος, με το να πάει και να μιλήσει πρώτα σε εκείνη, φανερώνοντας στον Μίλτο ένα ανύπαρκτο ενδιαφέρον. Αυτό όμως που τον ηρέμησε και πάλι ήταν η Εύα, που εμφανίστηκε μέσα του χαμογελαστή, φέρνοντάς του ξανά με τη μορφή της μια αύρα απόλυτης ηρεμίας.

Το αγρίμι που υπήρχε στην ψυχή του φαινόταν να εξαφανί-

ζεται φοβισμένο και να κρύβεται κάπου βαθιά, δίχως να μπορεί να το δει και δεν το ήθελε κιόλας. Μέχρι σήμερα, αυτό ήταν που τον βοηθούσε να προστατεύει τον εαυτό του από τους ανθρώπους και την κακία τους, μα τώρα ήταν η πρώτη φορά που αισθανόταν να μη χρειάζεται την παρουσία του.

Έχοντας ακουμπήσει το κεφάλι στο δεξί του χέρι, ξεφύσηξε, όμως δεν μπόρεσε να συνεχίσει τον ειρμό του συλλογισμού του, γιατί το μάθημα είχε φτάσει στο τέλος και ο θόρυβος των φοιτητών που κουνούσαν βιαστικά τις καρέκλες, για ν' αποχωρήσουν από την αίθουσα, τον επανέφερε στην πραγματικότητα.

Δεν μίλησε καν στον Δημήτρη. Πετάχτηκε έξω και πήγε στο κυλικείο της σχολής, για να φέρει κάτι να πιούνε. Περιμένοντας να εξυπηρετηθεί, κοιτούσε τριγύρω προσεκτικά, μήπως και την έβλεπε κάπου αλλά... τίποτε.

Απογοητευμένος, επέστρεψε στον φίλο του και κάθισε μαζί του σ' ένα παγκάκι, παραμένοντας αμίλητος, ενώ τον βασιάνιζε η προσμονή του να τη δει.

Δε μπορεί, αφού ένιωθε τόσο σίγουρος, ότι κάπου εκεί θα ήταν κι εκείνη. Άναψε ένα τσιγάρο και κοίταζε την αίθουσα, που βρισκόταν ακριβώς μπροστά τους, στο ισόγειο του κτιρίου.

Μέσα γινόταν η παράδοση κάποιου μαθήματος και διέκρινε δίπλα στο παράθυρο τον Κώστα, ενώ στο πίσω ακριβώς θρανίο καθόταν ο Παναγιώτης με την Κική.

– Πάει αυτός... τον χάσαμε, είπε ο Δημήτρης, στρέφοντας το πρόσωπό του προς τον Αλέξη, που η ματιά του έδειχνε καρφωμένη κάπου.

Κοιτάζοντας κι αυτός προς την ίδια κατεύθυνση, αναζητώντας αυτό που είχε τραβήξει την προσοχή του, συνειδητοποίησε ότι στην ίδια αίθουσα, λίγο πιο πίσω από τους φίλους τους και δίπλα στο παράθυρο, καθόταν η Εύα, που στρέφοντας το βλέμμα της προς τα έξω συναντήθηκε με αυτό του Αλέξη. Του γέ-

λασε όλο νάζι, κλείνοντάς του το μάτι κι αμέσως ξανακοίταξε μπροστά της, προς τον καθηγητή που κινούνταν μέσα στον χώρο, μιλώντας στους φοιτητές του.

Αυτό το χαμόγελο... τον ικανοποίησε προσωρινά, γιατί κατάφερε έστω να τη δει και δεν έπεσε έξω στις προβλέψεις του, όμως παράλληλα του ήταν και τόσο λίγο. Ήθελε κι άλλο... κι άλλο, να το βλέπει συνέχεια και να γελάει μόνο για εκείνον.

– Εντάξει, φτάνει για σήμερα. Την πήρες τη δόση σου. Πρόσεξε μη σε παρασύρει ο ενθουσιασμός και συγκρατήσου λιγάκι. Αλήθεια τι θα γίνει; Θα φάμε τίποτε;

– Πόσο πεζός άνθρωπος γίνεσαι ώρες-ώρες.

– Με το χαμόγελο δεν χόρτασε κανείς φίλε, είπε ο Δημήτρης χαμογελώντας, ενώ ο Αλέξης τον κοίταζε απορημένος, έχοντας μεταφερθεί στον δικό του κόσμο, αυτόν της Εύας και του έρωτα που φούντωνε μέσα του.

Μετά το φαγητό, συνάντησαν και τον Κώστα και οι τρεις τους πήγαν για ένα καφέ στην παραλία. Ο Αλέξης, ξανά ανήσυχος, έψαχνε στα τραπέζια της καφετέριας, μήπως και την ξανάβλεπε. Ο Κώστας διέκρινε την έντασή του και δεν θα άντεχε, αν δεν ανακάλυπτε τι συμβαίνει.

– Τι έγινε; Ψάχνεις κάτι;

– Ναι, απάντησε εκείνος μονολεκτικά, δείχνοντάς του ότι δεν είχε διάθεση για πολλές κουβέντες.

– Μήπως ψάχνεις την Ντίνα; Τελικά τι έγινε εκείνο το βράδυ που έφυγες από το ΜΗΛΟ; Στην παρέα κυκλοφορούν διάφορες φήμες κι αυτή δείχνει πολύ θυμωμένη μαζί σου. Δεν είπε κάτι, αλλά οι κοπέλες λένε ότι το κάνατε και μετά έγινες καπνός.

– Δεν μου λες ρε συ, πόσο καιρό με ξέρεις; ρώτησε εκείνος,

έχοντας αποφασίσει να βάλει τα πράγματα στη θέση τους.

– Δύο χρόνια... γιατί;

– Σου έχω δώσει ποτέ την εντύπωση ότι θα μπορούσα να το κάνω με μια κοπέλα που είναι στην κατάσταση που ήταν η Ντίνα εκείνο το βράδυ;

– Όχι βέβαια.

– Είδες; Μόνος σου έδωσες την απάντηση. Χώρια που ήταν τόσο σουρωμένη, που ακόμα και να είχαμε κάνει κάτι, ούτε που θα το καταλάβαινε, άσε φυσικά που ούτε θα το θυμόταν κίολας. Τώρα από εκεί και πέρα, το τι λένε οι κοπέλες της παρέας με αφήνει παγερά αδιάφορο.

– Εντάξει, αλλά τώρα μπορείς να μου πεις τι ψάχνεις και κοιτάξεις γύρω-γύρω, λες και είσαι υποβρύχιο που έβγαλε το περυσκόπιο;

– Πες του εσύ Δημήτρη, γιατί εγώ βαριέμαι να εξηγώ και δεν έχω όρεξη.

Εκείνος άρχισε να διηγείται στον Κώστα το τι συνέβαινε κι αυτός, αντί να σταματήσει τη συζήτηση, έκανε στον Αλέξη την πιο λάθος ερώτηση που μπορούσε να του κάνει τη συγκεκριμένη στιγμή:

– Και με τη Μαρία τι θα γίνει; Ξέρεις την Παρασκευή θα επιστρέψει από την Αθήνα και η Κική είπε στον Παναγιώτη ότι περιμένει τηλεφώνημά σου, για να βγείτε οι δυο σας.

Ο Αλέξης, που μέχρι τότε άκουγε σχεδόν αδιάφορος τις κουβέντες του φίλου του, αναζητώντας την Εύα, γύρισε απότομα το πρόσωπό του προς αυτόν, έχοντας τα μάτια του γουρλωμένα και δείχνοντας έτοιμος να εκραγεί.

– Ποια Μαρία μου λες τώρα; Αλήθεια είσαι στα καλά σου; Τι είν' ετούτος ρε; Απ' τη μια σου λέει ο Δημήτρης ότι θέλω να ξεφορτωθώ την Άννα γιατί μ' αρέσει η Εύα κι εσύ μου μιλάς για τη Μαρία; Ειλικρινά δεν μπορώ να σε καταλάβω κάποιες φο-

ρές. Βαλτός να ήσουνα, όλα ετούτα δε θα μου τα είχες πει. Εσύ τι ρόλο βαράς αλήθεια; Μπαμπάς της είσαι και φοβάσαι μη σου μαγαρίσω την κόρη σου; Στο κάτω-κάτω εκείνο το βράδυ, δεν σας ξεκαθάρισα ότι δεν τη γουστάρω; ΤΕΛΟΣ. Αν ήθελα, όλες αυτές τις μέρες δεν θα είχα κάνει ένα τηλέφωνο για να της δείξω ότι ενδιαφέρομαι; Στο είπα και τότε... αν νοιάζεσαι τόσο πολύ για τη Μαρία, φτιάξ' τα εσύ μαζί της, για να την αποκαταστήσεις. Ε μα πια αδερφάκι μου, θα με σκάσεις καμιά ώρα, είπε και σηκώθηκε αμέσως για να φύγει, εξοργισμένος με τις ερωτήσεις του φίλου του.

Ήξερε τι έπρεπε να κάνει εκείνη τη στιγμή, για να καταλαγιάσει ο θυμός του. Περπάτησε προς το μέρος που του άρεσε τόσο και βρέθηκε εκεί, μερικά βράδια πριν: το σημείο πίσω από το κάστρο της Φορτέζας.

Μόλις έφτασε, ανέβηκε πάλι στο πεζούλι και κάθισε πάνω για ν' αγναντέψει τη θάλασσα. Για κάποιο λόγο δεν ήθελε να κατέβει κάτω στα βράχια, προτιμώντας να κοιτάζει τη θέα από ψηλά. Το μόνο που του χαλούσε την εικόνα ήταν ότι δεν είχε μαζί του το Walkman, για ν' ακούσει τους Χαϊνηδες.

Λίγο μετά επέστρεψε στο σπίτι του κι άλλαξε ρούχα για να προπονηθεί μόνος του και σήμερα. Για λίγες μέρες ακόμα δεν θα πήγαινε στη σχολή του, όπως το είχε υποσχεθεί και στον δασκαλό του.

Όταν έφτασε η ώρα να σταθεί απέναντι στον σάκο, ακολούθησε ξανά την ίδια διαδικασία. Τον κοίταξε επίμονα, σαν να είχε απέναντί του έναν αόρατο εχθρό, που για τον ίδιο όμως, δεν ήταν τόσο αόρατος. Είχε τη μορφή ενός συγκεκριμένου ανθρώπου, που κατάφερνε να γεμίζει την ψυχή του με μίσος και να τον μετατρέπει, σε αυτό που δεν ήθελε να βλέπουν οι άλλοι. Στο κτήνος που μπορούσε ακόμα και να σκοτώσει, χωρίς κανένα δισταγμό.

Χτυπούσε το σάκο με μανία, με γυμνά χέρια σήμερα, και κάθε του χτύπημα συνοδευόταν από ένα βογγητό, με το οποίο εξέπνεε τον αέρα από μέσα του, προσπαθώντας να βγάλει όλη τη δύναμη στις γροθιές, που σφυροκοπούσαν ανελέητα. Ο σάκος κουνιόταν πέρα δώθε από τις μπουνιές του Αλέξη, που έδινε την εντύπωση ότι προσπαθούσε να τον σκίσει από τη μανία του. Λίγο μετά, παρασυρμένος από το πάθος της στιγμής, άρχισε να βρίζει και να χτυπάει παράλληλα.

– Καριόλη θα πεθάνεις... θα πεθάνεις τ' ακούς ρε; Θα πεθάνεις άτιμε, θα πεθάνεις, έλεγε και ξανάλεγε, μέχρι που μια κηλίδα επάνω στο δέρμα του σάκου, τον έκανε να σταματήσει, γιατί τα χέρια του είχαν ήδη ματώσει από τα χτυπήματα, αφού δεν είχε φορέσει τα γάντια του.

Γονάτισε στο πάτωμα, με τα χέρια του να κρέμονται και να ματώνουν, μην μπορώντας να ελέγξει τα δάκρυστά του που έτρεχαν συνέχεια, ενώ μούγκριζε και επαναλάμβανε την ίδια έκφραση συνεχώς:

– Άσε με, άσε με, άσε με... θα το πω στη μαμά μου... άσε με..., φώναξε και λίγο μετά σωριάστηκε στο πάτωμα, όπου συνέχισε να κλαίει με λυγμούς γι' αρκετή ώρα, βγάζοντας απόκοσμα βογγητά.

Εξαντλημένος, σηκώθηκε και πήγε στο μπάνιο, ανοίγοντας τη βρύση για να τρέξει το κρύο νερό και να βρέξει τις ματωμένες του γροθιές.

Το νερό κυλούσε επάνω στα χέρια, παρασύροντας στον νιπτήρα τις κηλίδες αίματος που έτρεχαν από τους κόμπους τους, δίνοντας ένα ξεθωριασμένο κόκκινο χρώμα, στο λευκό της επιφανείας του.

Όταν είδε ότι πλέον η απόχρωση έγινε διάφανη, έχοντας μονάχα αυτή του νερού, έκλεισε τη βρύση και σήκωσε το πρόσωπό του προς τον καθρέφτη. Σε κλάσματα του δευτερολέπτου,

τραβήχτηκε προς τα έξω, μη θέλοντας ν' αντικρίσει αυτή την εικόνα και πάλι.

Του θύμιζε κάτι που έπρεπε ν' αποφύγει. Σχεδόν τρέχοντας πήγε στο ψυγείο κι έβγαλε από την κατάψυξη παγάκια, τα οποία έβαλε μέσα σε μια πετσέτα, που ακούμπησε άμεσα πάνω στα χέρια του, για ν' αποφύγει το πρήξιμο. Η αρχική αίσθηση του παγωμένου επάνω στις πληγές τον έκανε να βγάλει ένα μικρό βογγητό πόνου, όμως άμεσα απέκτησε ξανά την άγρια όψη που είχε, μέχρι την ώρα που άρχισε την προπόνησή του.

«Δεν θα κλάψεις ποτέ ξανά. Ποτέ. Το έχεις υποσχεθεί», σκέφτηκε και κάθισε στον καναπέ για να ξεκουραστεί από την υπερένταση, συνεχίζοντας να κρατάει την πετσέτα με τα παγάκια, τότε στη μία και τότε στην άλλη γροθιά του.